

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancti Agobardi Archiepiscopi Lvgdvnensis Opera

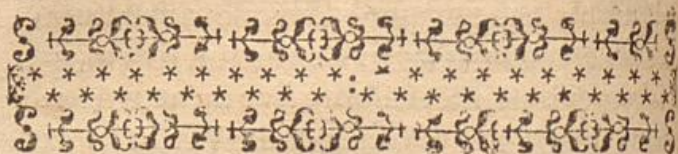
Sancti Agobardi Archiepiscopi Lvgdvnensis Opervm ...

Agobardus <Lugdunensis>

Parisiis, 1666

Flori Diaconi Lugdunensis liber de Electionibus Episcoporum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14657

FLORI DIACONI

LVGDVNENSIS LIBER

DE ELECTIONIBVS EPISCOPORVM.

*COLLECTA A DOMINO FLORO
ex sententiis antiquorum Patrum.*

I. ANIFESTVM est omnibus qui in Ecclesia Dei sacerdotale officium administrant, quæ sunt illa quæ in ordinatione episcopali, & sacrorum canonum auctoritas, & consuetudo ecclesiastica, juxta dispositionem divinæ legis & traditionem apostolicam jubeat observari. Videlicet ut pastore defuncto, & sede vacante, unus de Clero Ecclesiæ, quem communis & concors ejusdem Cleri & totius plebis consensus elegerit, & publico decreto celebriter ac solemniter designaverit, legitimo Episcoporum numero consecratus, locum decedentis antistitis rite valeat obtinere; nec dubitetur divino judicio & dispositione firmatum, quod ab Ecclesia Dei tam sancto ordine & legitima observatione fuerit celebratum.

II. Hæc sunt quæ & in Conciliis Patrum,

& in Decretis Apostolicæ Sedis Pontificum statuta reperiuntur, & ab Ecclesia Christi & initio comprobata reperiuntur, & comprobantur. Vnde & beatus martyr Cyprianus de sancto Cornelio urbis Romæ Pontifice, cùm episcopatum ejus adversùs quosdam superbos & invidios calumniatores defenderet, hæc ipsa in testimonium sanctæ & legitimæ ordinationis ejus prosecutus est dicens: *Factus est Cornelius Episcopus de Dei & Christi ejus judicio, de Clericorum omnium testimonio, de plebeio suffragio, de sacerdotum antiquorum & bonorum virorum consensu; cùm nemo Episcopus inibi factus esset, cùm gradus cathedræ sacerdotalis vacaret. Quo occupato, & omnium nostrorum consensione firmato, quisquam jam Episcopus fieri voluerit, omnimodis necesse est ut ecclesiasticam non habeat ordinationem, qui Ecclesiæ non tenet per consensum unitatem. Post primum secundus esse non potest. Quisquis enim post unum, qui per electionem consecratus est, esse voluerit, jam non secundus ille, sed nullus est.*

Cypriani
Epist. 524

III. Iuxta hæc verba beati Cypriani, ordinatos fuisse constat, & legitimè præfuisse universo populo deinceps omnes Ecclesiarum Dei antistites, absque ullo consultu mundanæ potestatis, à temporibus Apostolorum, & postea per annos ferè quadringentos. Ex quo autem Christiani Principes esse cæperunt, eandem Episcoporum ordinationibus ecclesiasticam libertatem ex parte maxima permansisse, manifesta ratio declarat. Neque enim fieri potuit, cùm unus Imperator orbis terræ monarchiam obtineret, ut ex omnibus latissimis mundi par-

tibus, Asiæ videlicet, Europæ, & Africæ, omnes qui ordinandi erant Episcopi ad ejus cognitionem deducerentur. Sed fuit semper integra & rata ordinatio, quam sancta Ecclesia juxta traditionem apostolicam & religiosæ observationis formam celebravit.

IV. Quod verò in quibusdam regnis postea consuetudo obtinuit, ut consultu Principis ordinatio fieret episcopalis, valet utique ad cumulum fraternitatis, propter pacem & concordiam mundanæ potestatis; non tamen ad completendam veritatem vel auctoritatem sacræ ordinationis, quæ nequaquam regio potentatu, sed solo Dei nutu, & Ecclesiæ fidelium consensu, cuique conferri potest. Quoniam episcopatus non est munus humanum, sed sancti Spiritus donum, sicut ostendit Apostolus, ubi ad Episcopos loquitur, dicens: *Attendite vobis & universi gregi, in quo vos Spiritus sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo.* Vnde & in epistola ad Hebræos ait: *Nec quisquam sibi sumit honorem, sed qui vocatur à Deo, sicut Aaron. Sic & Christus non semetipsum glorificavit ut Pontifex fieret, sed qui locutus est ad eum, Filius meus es tu, ego hodie genui te. Et iterum: Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech.* in quibus Apostoli verbis evidentissimè demonstratur, ad hoc munus adipiscendum atque sumendum sufficere unicuique gratiam Dei, cooperante fide & devotione gratiæ ejus, absque his autem humano arbitrio nemini posse concedi. Vnde graviter quilibet Princeps delinquit, si hoc suo beneficio largiri posse existimat quod sola divina gratia

Act. 20.

Psal. 109.

gratia dispensat; cùm ministerium suæ potestatis in hujusmodi negotium peragendo adjungere debeat, non præferre.

V. Denique ut istius rei nonnulla proferantur exempla, puto quòd de ordinatione beati Martini, quando ex monasterio sub alia occasione eductus, & à populo comprehensus, atque ad Ecclesiam perductus est, & continuo ab Episcopis, qui ad hoc invitati fuerant, consecratus, nemo Principum hujus seculi fuerit interrogatus. In Ecclesia quoque Lucdunensi sic religiosa olim & venerabilis consuetudo fuit, sicut antiqua narrat historia. Scilicet ut defuncto Pontifice, omnis in unum conveniret Ecclesia, & triduo jejunio communi voto ac supplicatione celebrato, quemcunque eis Dominus per revelationem sive ex eorum Clero seu aliunde ostenderet, ipsum sine dubio antistitem constituerent. Quod de beato Eucherio præfate urbis Episcopo, & Doctore egregio, sanctissimæ vitæ ejus liber manifestè testatur impletum. Qui cùm esset ex nobilissimo Senatorum genere oriundus, & huic seculo abrenuntians, omnique facultate sua in pauperes ob amorem Christi distributa partibus Provinciæ in quodam specu retrusus, atque ibi soli Deo jejunos, & orationibus vacans latitaret, tali revelatione ostensus, atque inventus, in Pontificali regimine locatus est. Ex quo certissimè constat quòd omni illo tempore quo tantam bonitatem sive gratiam omnipotens Deus in illa voluit Ecclesia demonstrare, valebat ac sufficebat ad consecrationem rectorum sola ejus gratia, & fides Ecclesiæ devota.

VI. Sed & in Romana Ecclesia usque in presentem diem cernimus absque interrogatione Principis, solo dispositionis iudicio, & fidelium suffragio, legitimè Pontifices consecrari: qui etiam omnium regionum & civitatum quæ illi subiectæ sunt, juxta antiquum morem, eadem libertate ordinant atque constituunt sacerdotes; nec adeo quisquam absurdus est, ut putet minorem illic sanctificationis divinæ esse gratiam, eò quòd nulla mundanæ potestatis committeretur auctoritas.

VII. Quæ omnia non ideo dicimus, quæ potestatem Principum in aliquo minuendam putemus, vel contra religiosum morem regni aliquid sentiendum persuadeamus; sed ut clarissimè demonstretur, in re hujusmodi divinam gratiam sufficere, humanam verò potentiam, nisi illi consonet, nihil valere. Quapropter in sacris canonibus Patrum, ubi plurimæ causæ commemorantur sine quibus episcopalis ordinatio irrita habenda est, de hac re nihil invenitur insertum.

FINIS.

